

λέει πώς τά 'καμε τὰ παιδιὰ μὲ τὸν ἀγαρισμένο (τά 'χασε = παρεφρόνησε).

γκαρίλα ἡ, Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ποταμ. Πυλ. κ.ά.) Στερελλ. ('Αχυρ.) *γαρίλα* Πελοπν. (Παιδεμέν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γκαρίλω* καὶ τῆς σχετικαστικῆς παραγωγ. *κατάλ.* -ίλα.

Ὁ ὀγκηθμός τοῦ ὄνου ἔνθ' ἄν. β) Μεταφ., γοερὰ κραυγὴ ὡς τοῦ ὄνου ἔνθ' ἄν.: "Εβγαλα νιὰ γκαρίλα, ἄμα βάρισα 'Αχυρ. 'Αμπόλ'σι κάτ' γκαρίλις! αὐτόθ. Μοῦ πῆρε τὸ μυαλό μὴ τσι γαρίλες του Παιδεμέν. Πβ. *γκαρίλω* 2.

γκαρίλας ὁ, Ἡπ. (Ραδοβύζ.) Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) *γκαρίλος* Πελοπν. (Σουδεν.) Θηλ. *γκαρίλου* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκαρίλα* ἐκληφθέντος ὡς θηλ. ἐπιθέτου κατὰ τὸ σχῆμα *ψωρίλα* - *ψωρίλας* - *ψωρίλος* κττ. 1) Ὁ φωνασκῶν Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Παιδεμέν. κ.ά.) 2) Ὁ κλαίων γοερῶς καὶ συνεχῶς ἔνθ' ἄν.: *Τί γκαρίλας εἶρι αὐτός!* Αἰτωλ. *Εἶρι* πιδὶ *γκαρίλας* αὐτόθ.

γκαρισιά ἡ, ἐνιαχ. *γαριξιά* Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ. κ.ά.) Κέρκ. Κεφαλλ. — Α. Λασκαράτ. "Ηθη σ. 67 *γαριξιά* Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) *γκαριξιά* Πελοπν. ("Ηλ.) *γκαρ'ξιά* Εὐβ. (Ψαχν.) Στερελλ. (Περίστ.) *γαρ'ξιά* Μακεδ. (Χαλκιδ.) *ἀγκαρ'ξιά* Μακεδ. (Γαλατ. Γήλοφ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Κατάκαλ. Τριφύλλ. κ.ά.) *ἀγαρ'ξιά* Μακεδ. (Χαλκιδ.) *ἀγαριξιά* Πελοπν. (Λάγ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γκαρίλω* διὰ τῶν παραλλ. τύπων τοῦ ὄρ. *ἐγκαρίσα* - *ἐγκαρίσα*.

1) Ὁγκηθμός ὄνου ἔνθ' ἄν.: *Μ'φάν'κι πὼς ἄκ'σα γκαρ'ξιάς* Εὐβ. (Ψαχν.) "Ακουσα μία *ἀγαριξιά* 'ς τὸ περιβόλι Πελοπν. (Μάν.) *Στιρνὰ βάν' μιὰ γκαρ'ξιά* δυνατὴ ἀπ' σείσ' - καν οἱ κονλόις οὐλὶς τ'ς *ἰκκλησιᾶς* Στερελλ. (Περίστ.) *Οὐ τιλιᾶλ'ς* εἶχιν *μιὰ φουνή χοντροτίρ' κι 'ποὺ 'ν ἀγκαρ'ξιά 'π' τοῦ γουμάρ* Μακεδ. (Γαλατ.) *Φουνή ἔχ' οὐ γείτουνas ἢ ἀγκαρ'ξιά* αὐτόθ. *Μιὰ γαριξιά τέτοια* ποὺ ποτὲ γάιδαρος δὲν ἔβγαλε Α. Λασκαράτ. ἔνθ' ἄν. || Παροιμ. *Κάθε πουλλὶ ἔχει τὴ λαλιά του καὶ κάθε γάιδαρος τὴ γαριξιά του* Ζάκ. Συνών. *γκανητό, γκανιά, γκάνισμα 1, γκανισματιά, γκανισμός, γκανίστρα, γκαρισιῶνας, γκαρισματιά, γκαρισμός, γκαριστός, γκαρομάχημα 1.* β) Πᾶσα ἀναρθρὸς κραυγὴ Μακεδ. (Χαλκιδ.) 2) Ἰσχυρὰ κραυγὴ, φωνασκία, ἐπὶ ἀνθρώπων Μακεδ. (Χαλκιδ.): "Εβγαλι *μιὰ γαρ'ξιά!* Συνών. βλ. εἰς λ. *γκαρισμάρα*.

γκαρισιῶνας ὁ, ἐνιαχ. *ἀγαριξιῶνας* Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκαρισιά*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ *ἀγαριξιά* καὶ τῆς παραγωγ. *κατάλ.* -ῶνας.

Γκαρισιά 1, τὸ ὅπ. βλ.: "Εβγαίνε *ὁ ἀγαριξιῶνας* τοῦ γαιδάρου 'ς τὰ περιβόλια ὅλη τὴ νύχτα Κίτ.

γκάρισμα τό, ὀγκάρισμαν Πόντ. γουγκάρισμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) *γκάρισμα* κοιν. καὶ Καππ. ('Αραβάν. Γούρτον.) Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) *γάρισμα* Ζάκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Τῆν. κ.ά. *γκάρ'σμα* Εὐβ. ('Αγία "Αν. Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κοκκιν. Κουκούλ.) Θεσσ. (Μοσχᾶτ.) Μακεδ. (Δρυμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Φθιώτ.) *γάρ'σμα* Εὐβ. Λέσβ. Τέ- νεδ. Τῆν. *γκάριγμα* Πελοπν. ("Ηλ.) *ἀγκάρισμα* Ἡπ. Σκυρ.—

Ν. Πολίτ. Παροιμ. 2 4, 359 *ἀγάρισμα* Κρήτ. *ἀγκάρ'σμα* Ἡπ. (Κόνιτσ.) Μακεδ. (Βλάστ. Βόιον, Γρεβεν. Δεσκάτ. Κοζ. Σι- σάν.) Στερελλ. (Μαλεσ.)

Τὸ μεσν. *γκαρίσμα*, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 716 (ἐκδ. Wagner, σ. 166). Ὁ τύπ. *ὁ γκαρίσμα* παρὰ Πόππλετ. Ὁ τύπ. *γούγκάρισμα* ἐκ τοῦ τύπ. *γούγκάριλω*, διὰ τὸ ὅπ. βλ. *γκαρίλω*.

1) Ὁγκηθμός ὄνου κοιν. καὶ Καππ. ('Αραβάν. Γούρτον.) Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.): *Μὲ τῇ γαιδάρ' τὸ γουγκάρισμαν ἐγνέφσεν* τὸ μωρόν (ἐγνέφσεν = ἐξύπνησε) Χαλδ. *Μιὰν ὄροξη δοῦ γαρισμάτων ὀπό 'χει ἢ καμένη 'αδάρα!* Νάξ. ('Απύρανθ.) *Τοῦ δυνατοῦ γκάρισμα σὲ παίρνει τὰ ἀφτιά, ἄμα εἰσι κονντά του* Μακεδ. (Νάουσ.) *Δὲ μ' ἄφ'κι τοῦ γουμάρ' μὴ τοῦ γκάρ'σμα 'τ νὰ κλείσιν μάτ' ἀπόφι* Ἡπ. (Κουκούλ.) || Παροιμ.

"Οποῖος θέλει τὸ γάδαρο, θά 'χη καὶ τὰ γκαρίσματά του (ὅτι ὀφείλει τις νὰ ὑπομένῃ ἀγογγύστως τοὺς τρόπους καὶ τὰς πράξεις ἀγενῶν, τοὺς ὁποῖους ἔκαμε φίλους) Ι. Βενιζέλ. Παροιμ. 2, 212. "Οποῖος δεχτῇ τὸ γάδαρο, νὰ δεχτῇ καὶ τὰ ἀγκαρίσματά του (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Ν. Πολίτ., Πα- ροιμ. 4, 359. Συνών. *γκανητό, γκανιά, γκάνι- σμα 1, γκανισματιά, γκανισμός, γκανί- στρα, γκαρισιά 1, γκαρισιῶνας, γκαρι- σματιά, γκαρισμός, γκαριστός, γκαρο- μάχημα 1.* 2) Φωνασκία θορυβώδης καὶ ὀχληρὰ ὡς ἡ τοῦ ὄνου κοιν.: *Δὲν παύετε τὰ γκαρίσματα; Θέλομε νὰ κοιμηθοῦμε κοιν.* Συνών. *γκανισματιά 2, γκα- ρισματιά 2.* β) Προσβλητικὴ συμπεριφορὰ πρὸς γυ- ναῖκα δι' ἀσέμων ἁσμάτων κλπ. Τένεδ.

γκαρισμάρα ἡ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκαρίσμα* καὶ τῆς παραγωγ. *κατάλ.* -άρα.

Μεγάλῃ, ἰσχυρὰ φωνὴ σύνθηθ.: *Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω ἄλλο τίς γκαρισμάρες σου, γκαρεμοσακίσουν ἀπὸ τὸ σπῆτι μου καὶ πῆγαινε κατ' ἀνέμου σύνθηθ.* Συνών. *ἀγριοφω- νάρα, γαιδουροφωνάρα, γαιδουροφωνή, γκανισματιά 2, γκαρισιά 2, γκάρισμα 2, ξεφωνητό, σκούξιμο, σκουσμάρα, φωνά- ρα.*

γκαρισματιά ἡ, ἐνιαχ. *γαρισματιά* Πελοπν. (Πάν.) κ.ά. *γαρισματιά* Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὐσ. *ἐγκαρισματέα*, διὰ τὸ ὅποιον βλ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 718 (ἐκδ. Wagner σ. 166) «καὶ εἰς τὸ ἀναρροφισμῶν τῆς ἐγκαρισματέας, ὁ ὄνος ἐκατέπιεν γρα- φὴν τοῦ βασιλέως».

Γκαρίσμα 1, ἔνθ' ἄν.: *Μουρέ, εἶδα γαρισμαθιές εἶναι ποὺ τσι βγάνει ὁ 'αδάρος! Πεινᾶ τάχατες ἢ καμμιὰ 'αδάρα 'νοιωσε;* Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. εἰς λ. *γκαρίσμα 1.* 2) *Γκαρίσμα 2*, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: "Ακοῦς καὶ σὺ ἓνας τραουδιστής! *Βγάνει κάτι γαρισμαθιές, ποὺ σὲ κόβγει αἷμα* (ἐκ τοῦ φόβου τῆς ἀγρίας φωνῆς του) Νάξ. ('Απύρανθ.) "Ὁλη νύχτα δὲ μ' ἀφήκανε νὰ κιουμηθῶ οἱ γαρισματιές του Πελοπν. (Πάν.) Συνών. εἰς λ. *γκαρισμάρα*.

γκαρισμός ὁ, ἐνιαχ. *γαρισμός* Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γκαρίλω*.

Γκαρίσμα 1, τὸ ὅπ. βλ.: "Σ τὸ γαρισμὸ ποὺ θὰ γαρίσῃ ὁ 'αδάρος, τρέχει νὰ δῇ εἶδα 'χει καὶ γαρίζει (ἐκ διηγ.) Νάξ. ('Απύρανθ.) || Παροιμ.

"Οποῖος τσιγκλάει τὸ γάδαρο ἀκούει τοὺς γκαρισμούς του

